

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Knud Erik Hansen spørger, om Venstre ønsker et FN-mandat i forbindelse med forskellige krige, og det vil vi da meget gerne have, hvis det kan lade sig gøre. Problemet i øjeblikket er, at det ikke kan lade sig gøre, fordi Kina nedlægger veto. Jeg taler ikke om at opruste.

Det er allerede sådan i dag, at vi faktisk har flere tropper i Europa, end man har i USA. Vores forsvarsudgifter er 2/3 i forhold til amerikanerne, men alligevel ved vi alle, at når vi skal i krig, er det ofte amerikanerne, der trækker det store læs. Jeg har så ikke talt om det i dag, men min mening er da, at vi skal se på det, vi har, og forsøge at forbedre det til de konflikttyper, der er i Europa i dag.

Hr. Thulesen Dahl spørger, hvorfor jeg tror, at vores medlemskab af EU er i fare. Det kan jeg godt svare meget klart på. Det er netop ved den politik, hr. Thulesen Dahl selv står for ved at sige: Vi skal have en hel masse undtagelser, der er en hel masse steder, vi ikke skal være med.

Det, der er billedet i øjeblikket, og det, der bliver billedet, indtil vi har fået de danske folkeafstemninger, er danske ministre, der må gå uden for døren, danske ministre, der må holde deres mund, mens de sidder til møderne. Det bliver billedet. Hvordan tror hr. Thulesen Dahl, den danske befolkning vil opfatte det? Negativt, negativt, negativt, og det er derfor, at nej-bevægelsen, JuniBevægelsen, hr. Thulesen Dahl og hr. Keld Albrechtsen i fællig kæmper så meget for alle de her undtagelser, det ødelægger billedet af EU, og dermed risikerer vi at ryge ud. Og det er jo det, man ønsker fra disse nationalistiske partier.

Med hensyn til skepsissen i USA, som hr. Thulesen Dahl spørger om: Jeg har ikke hørt nogen skepsis fra Clintons side. Det er klart, at man altid kan finde nationalister i USA, det kan man i særlig grad for øjeblikket i Kongressen, og dem vil jeg ikke tage så alvorligt. Hvis vi skulle vente på dem, ville vi jo ikke engang have et FN eller en WTO i dag. Jeg synes, man skal se lidt på afsenderen af de synspunkter.

Til sidst til hr. Keld Albrechtsen: Baggården, det er f.eks. Eksjugoslavien. Vi ved alle i dag, og nu taler jeg om Bosnien, at dér var amerikanerne meget i tvivl, om de ønskede at gå ind. Der var bl.a. diskussionen med det politiske og Pentagon. Det endte med, at amerikanerne valgte at gå ind, men hvad nu, hvis det var endt med, at amerikanerne ikke var gået ind, eller

hvad nu, hvis der havde været en præsidentvalgkampagne, som gjorde, at amerikanerne først kunne være gået ind et år efter? Skulle vi så have ventet i Europa?

Jeg synes, vi i Europa skal have mulighed for at gå ind i disse små konflikter, der er opstået efter Warszawapagtens sammenbrud og den kolde krigs afslutning. Men det er klart, at i de store verdensomspændende kriser vil amerikanerne naturligvis stadig væk ønske at være med, og så skal de være velkomne for min skyld.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Til fru Charlotte Antonsen: Jeg tilhører jo ikke den kreds af partier, som er nej-sigere. Jeg deler grundholdning med fru Charlotte Antonsen med hensyn til EU. Jeg er tilhænger af EU, jeg ønsker, at samarbejdet skal lykkes, jeg ønsker, at det skal udvides, og jeg ønsker, at det skal blomstre.

Men jeg synes ikke, fru Charlotte Antonsen gjorde sig umage med at være klar i sin beskrivelse af holdningen til dette krisestyringsinstrument, som man planlægger at etablere starten til på topmødet i Helsinki. Jeg måtte opfatte fru Charlotte Antonsens svar sådan, at etablering af krisestyringsinstrumentet var starten på en egentlig europæisk opbygning af et selvstændigt forsvar og en løsrivelse fra NATO. Sådan måtte jeg opfatte fru Charlotte Antonsens beskrivelse, og hvis det ikke er rigtigt, vil jeg meget gerne korrigeres.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Fru Charlotte Antonsen angriber regeringen for ikke at gøre noget for at fastholde EU-medlemskabet, fordi man ikke vil sætte forbeholdene til afstemning. Vil det sige, at man kun kan fastholde EU-medlemskabet, hvis man kommer af med EU-forbeholdene? Er situationen ikke den, at man lige så godt kan hævde, at hvis vi ikke havde de EU-forbehold, så var vi slet ikke medlem af EU?

Er situationen ikke den, at Venstres problem var og er, at et flertal af befolkningen faktisk stemte nej i 1992, og det er derfor, forbeholdet ikke er en særlig form for national masochisme, men en simpel politisk nødvendighed. Det er simpelt hen forudsætningen for, at vi overhovedet er der.